EG TIMES

EG-KN.EU

MAY 2026

THE SUMMER ISSUE

ЕКСКЛУЗИВНО ИНТЕРВЮ С АКТРИСАТА И ДЖАЗ ПЕВИЦА МИЛИЦА ГЛАДНИШКА

(МАЛО)ВАЖНАТА РОЛЯ НА ЖЕНАТА В ОБЩЕСТВОТО

СТАТИИ НА ПЕТ ЕЗИКА

УЧЕНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО

НАРЪЧНИК ЗА ОЦЕЛЯВАНЕ СЛЕД 12. КЛАС

ПОСЛЕДЕН ЗВЪНЕЦ – ПОСЛЕДНИ ДУМИ

УЧИЛИЩНИ НОВИНИ

24.04–03.05.2026 – Еразъм+ в Испания
Ученици от ЕГ „Д-р Петър Берон“ участваха в образователна мобилност във Виланова и ла Желтру. Проведоха екологични дейности – почистване на гори и плажове и засаждане на растения.

24.04.2026 – Тренинг за психично здраве
Ученици участваха в обучение в Младежкия център – Кюстендил с ролеви игри и дискусии.

24.04.2026 – Среща за европейски програми
Ученици от 11. клас се запознаха с „Еразъм+“, DiscoverEU и Европейски корпус за солидарност.

23.04.2026 – Рецитал по испанска поезия
Клубът по театър представи творби на Лорка, Бекер, Салинас и Неруда.

21.04.2026 – Маратон на четенето
Калоян Канев, Айшка Белчова, Андреа Тончева, Радостин Атанасов и Виктор Миланов четоха приказки на деца.

17.04.2026 – Финал на проект
Ученици представиха проекта „Езиковите професии в реалния свят“.

16.04.2026 – Ден на Конституцията
Посещение в Районен съд – Кюстендил и среща със съдии и прокурори.

16.04.2026 – Посещение в архив
Ученици разгледаха изложба за 22-ри Рилски полк.

08.04.2026 – Конкурс „Аз обичам и пазя гората“
1 място – Алена Славова; 2 място – Андреа Велинова; 3 място – Рая Каралийска.

03.04.2026 – Национален конкурс за рисунка
Рая Каралийска получи специална награда.

Март 2026 – Олимпиада по английски език
8 клас: Силвия Георгиева (1 място), Яница Боянова (3 място)
9 клас: Асен Икономов (1), Деян Димитров (2), Явор Владимиров (3)
10 клас: Изабела Михайлова (1)
11 клас: Христо Михайлов (2)
12 клас: Кирил Калфин (1), Калоян Янев (2)

Март 2026 – География
Мира Кирилова (1 място), Борис Петров (3 място), Стефан Стефанова (3 място)

Март 2026 – БЕЛ
Виктория Шейтанова (2 място, национален кръг)

Александър Борисов, ученик от 12. а клас на ЕГ „Д-р Петър Берон“, спечели ПЪРВО МЯСТО във втора възрастова група (11.-12. клас) на Националния конкурс за проза и поезия на испански език, организиран от Отдел „Образование“ към Посолството на Испания в България, със стихотворението си „En el campo“.

20.03.2026 – Волейбол
2 място на областния етап.

10.03.2026 – Баскетбол
1 място на областния етап.

07–08.02.2026 – Турнир по дебати
Ния Илиева, Калоян Ангелов, Мира Добрева и Даяна-Мария Кирилова – финалисти.

24.01.2026 – Немски език
Асен Икономов и Стефани Йорданова – участие в национален кръг.

Януари 2026 – Испански език
Александър Борисов – 1 място в национален конкурс.

Януари 2026 – Медийно участие
Калоян Канев – интервю за Euronews Bulgaria.

Младежки инициативи
Участие в „Младежки Климатон“ с проекти за устойчиво развитие.

Образователна мобилност в Тулуза, Франция
Гергана Иванова, ст. учител по английски език взе участие в Образователна мобилност в Тулуза, Франция, по програма Erasmus+ от 28.03. до 04.04.2026. Тема " Supercharge your teaching with ChatGPT and AI."

Регионалната конференция „Трансформация чрез иновации: устойчиви модели за развитие“
Евелина Григорова, ст. учител по испански език, участва в Регионалната конференция „Трансформация чрез иновации: устойчиви модели за развитие“ по Модул 3 ***на Националната програма „Иновации в действие“, проведена в гр. Копривщица в периода 27–29 април 2026 г.***

В периода 17-19 април в гр. София, в Университета за национално и световно стопанство (УНСС), се проведе Финалният национален кръг на турнира по английска реч и дебати БЕСТ. До полуфиналния етап на финалния кръг достигнаха: Ния Илиева, Даяна-Мария Кирилова, Мира Добрева и Силвия Георгиева. Отборът на гимназията беше подготвен от г-ца Джеси Зин, гост-учител от САЩ по програма на фондация „Фулбрайт“, и г-жа Гергана Иванова, ст. учител по английски език и ръководител на клуба

Ексклузивно интервю с актрисата и джаз певица Милица Гладнишка

***EG TIMES**: Милица, добре дошли в нашия училищен вестник! За нас е чест да Ви „чуем“ на нашите страници!*

***МИЛИЦА:** Сърдечно благодаря за поканата! За мен е огромна радост, че ученици следят дейността ми и ще се радвам да се видим на някой луд купон!*

***EG TIMES:** Обикновено хората Ви представят като актриса, певица и фурия, но коя е всъщност Милица, когато светлините на прожекторите угаснат и шумът от аплодисментите утихне?*

***МИЛИЦА:** Да, хората ме сравняват със стихии, но вкъщи съм същата. Шарена мечтателка, оптимистка и човек, който смята всеки момент за важен. Всяка възможност за шанс, чрез който да осъществи една фантазия. Независимо дали с музика, театър или с писане.*

***EG TIMES:** Гласът Ви е емблематичен – от джаз сцената до дублажа на анимации. Кое Ви е по-голямо предизвикателство: една джаз импровизация или озвучаването на анимационен герой?*

***МИЛИЦА:** О, джазът и импровизацията са в кръвта ми, докато това да озвучиш герой е много работа и изисква умения, концентрация и тренинг. Е, разбира се, че музикалното образование, което получих е в основата на голямата ми концертна дейност. И е здрава подготовка, все пак, свирих 9 години на пиано, учих солфеж и оперно пеене и това дава своите резултати, когато добавиш умението да импровизираш. Това е велика дарба, за която съм адски благодарна, защото прилагам принципа на импровизацията навсякъде в живота си. Когато ми е трудно, когато съм изплашена, когато съм без изход аз комбинирам възможностите и намирам пътя.*

***EG TIMES:** Сцената често поднася изненади. Спомняте ли си забавен или труден момент, който сте превърнали в истинско шоу?*

***МИЛИЦА:** Не. За съжаление, не се славя с паметта си. Забравям лошото, а смешните моменти ми ги припомнят колеги и приятели. Мозъкът ми ври и кипи, затова чисти всичко, което не му върши работа .*

***EG TIMES:** Как поддържате вътрешния си огън в свят, който понякога е твърде сив и сериозен?*

***МИЛИЦА:** Понякога е трудно да намериш смисъл в този жесток свят. Винаги съм се зареждала от красотата на природата, от мъдростта на животните, от добрината и гениалността у хората. Но, случва се да чуеш или да станеш свидетел на жестокост спрямо хора или животни и тогава е много тежко. Мисля си, отивайки на концерт….Какъв е смисълът от моето пеене, след като има толкова жестокост по света. Умират деца, животните са мъчени…..А аз, вместо да взема пушката и да стрелям по насилниците отивам да веселя хората…..Имало е случаи, в които съм губела вярата си в човечеството и тогава е много тежко. Аз съм чувствителен човек и за мен, това да посегнеш на живота на някого или да се гавриш с него е нещо ужасяващо. Какво ме спасява ли? Това да помагам! Човек не може да спаси всички на този свят, но може да помогне на няколко души, да спаси животно в беда, да участва в кампания за набиране на средства за болни, стари хора, за изоставени деца и животни. И виждам как в България хората помагат! Чудото се случва! Защото няма по- велико нещо от човечността, от тази гигантска мощ, която притежава човекът, който помага! Помагащият човек е равен на боговете, защото спасява животи!*

***EG TIMES**: Като човек, който борави с думите и гласа, какво Ви кара да изгубите ума и дума в днешното време? Коя е онази несправедливост в нашето общество, на която дори Вие не можете да се усмихнете?*

***МИЛИЦА:** Зяпвам в недоумение, когато хората се оправдават, че нямат силата да променят нещата! Самоуспокояват се, че нищо не зависи от тях. Дори за елементарни неща, като подобряване на условията на работа. Някак си, за мен е по- страшно да си малодушен и да убеждаваш другите, че си малък и от теб нищо не зависи, отколкото онзи, който манипулира, заплашва, краде и т.н.*

***EG TIMES:** Коя джаз класика описва най-добре Вашия мироглед за света днес?*

***МИЛИЦА:** Песните са вълшебно нещо. Проводник на сила и мъдрост, надежда, пречистване и съзидание! Една от най- магичните песни за мен е тази на Нат Кинг Кол "Nature boy". Тя е написана и подарена на Нат Кинг Кол от един скитник музикант. Текстът е приказен, прост и толкова силен. В нея се разказва за едно момче, което скита по света и ако те заговори виждаш огромната мъдрост в космическите му очи. Когато го попиташ, какво е научило от скиталчеството си, то ти отговаря : Най- великото нещо, което научих е как да обичаш и да бъдеш обичан!*

***EG TIMES:** Милица, дочухме, че зад кулисите и извън прожекторите, Вие сте човек, който „поглъща" книги със същия апетит, с който пее джаз. Ако можехте да „откраднете" библиотеката на един литературен персонаж, чии книги бихте искали да разгледате и каква бележка бихте оставили в полетата на неговия най-любим роман?*

***МИЛИЦА:** Книгите са моята голяма любов! В тях се съдържа цялото знание на хора и богове! Носители са на фантазии и мечти! Книгата обогатява и развива мозъка ти, емоционалната ти интелигентност и може, буквално да спаси живота ти! Нашият музикален проект " Лисицата и Котараците" прави точно това - облича романите в музика. Вече имаме издадени две песни по велики романи. Вижте клиповете ни в Ютюб. Първата песен е по романа на Джордж Оруел " 1984" със закачливото заглавие "Здравей, покойник!" . Втората песен е по романа Булгаков "Майстора и Маргарита" и се казва "Devil sent me". Вдъхновена е от дявола Воланд, който е една изключително чаровна личност! Имаме песни и по "Гняв" на Стивън Кинг, "Одисея" на Омир, " Игра на тронове" на Мартин , а концертите ни са истинско шоу! Тримата трубадури - Николай Воденичаров Никеца, Иван Велчев и моя милост не следваме ограничения и разбиваме табута. Ще се радваме да направим един концерт при вас и да взривим младите души на учители и ученици!*
Заповядайте на 1ви април в Сити стейдж на концерт в София!
Що се отнася до краденето на книги, по- скоро бих искала да чуя лекциите и разсъжденията на Сократ, защото той не е вярвал в писането и няма нито една написана книга. Всичко, което знаем за него и философията му го знаем от неговите ученици. Би ми било много интересно да го послушам. А, каква бележка бих му оставила…Че интелектът не е само присъщ на мъжете, а и на жените и децата. Интелектът не е запазена територия само на човека, а и на животните. Бих се опитала да разширя кръгозора му. А, и че Земята е кръгла! Хахаха.

***EG TIMES:** В „Като две капки вода“ доказахте, че можете да влезете във всяка роля, а в „Кой да знае?“ разчитате на знанията и интуицията си. Ако трябваше да изберете „жокер от публиката“ сред всички свои образи – кой би Ви помогнал най-много и кой би Ви подвел с напълно грешни подсказки?*

***МИЛИЦА:** Ако говорим за образите ми в Капките, там няма никой, който може да те подведе. Едни от най- силните ми имитации бяха на Адел, Силвия Кацарова, Тина Търнър, Си Ло Грийн, 100 кила и други. Но това са честни и доблестни артисти от цял свят, които не могат да те подведат, а само да ти помогнат! Единствено, образът на Маската , изпълнен от знаменития Джим Кери, би могъл да хитрее и да ти направи някой номер. Но, затова си имаме Сашо Кадиев, който е злият гений в ”Кой да знае”! Казвам го с много любов и преклонение към таланта му. А, ние с Пъдев сме си наивни артисти !*

***EG TIMES:** Като капитан в куиз шоу, Вие постоянно „преследвате“ верните отговори. Но в реалния живот, коя е онази област, в която Милица Гладнишка все още се чувства като „начинаещ“ и за която би искала да знае много повече?*

***МИЛИЦА:** Не ме бива в търговията и в търсенето на спонсори. Цял живот спестявам и с тези пари помагам на болни хора и животни или ги влагам в проектите си. Ще ми се, да имах малко финансова подкрепа, но не е задължително. Справям се и така. Едно от изкуствата, които обожавам е танца. Там никога няма да бъда вълнуваща, но за мен това е едно от най- великите изкуства! Иска ми се да има постановки с пантомима и повече балет в артистичния афиш на България!*

***EG TIMES:** В училище често ни казват да бъдем по-тихи, старателни, ученолюбиви… Вие каква ученичка бяхте?*

***МИЛИЦА:** Аз бях примерна ученичка още от първи клас! Баба ми, неслучайно , канеше класната на пищни обяди у дома. Но и много се занимаваше с мен. Заедно с нея пишех домашните си. Бях отличничка. Но, се зарадвах на първата си двойка по български и литература в 7ми клас, защото знаех, че няма от какво да се страхувам. Двойката беше резултат от чист мързел, не от неразбиране на материала.*
Когато бях студентка в НАТФИЗ с кукловодство , в трети курс получих шестица за края на годината, но пък в четвърти курс получихме тройка заедно с Димо от “ПИФ” и Кулизайо от “Братя Мангасарян”. Не винаги оценките са показателни за бъдещето ти. Но, знанията , които трупаш като малък са незаменими в живота ти като голям! Благодарение на майка ми, аз имам три професии - преводачка от английски, певица и пианистка и автор на музика. Благодарение на себе си станах и актриса. А, знанията от книгите, които мама е купила, сега ми вършат работа в културното ни предаване. Затова, учете, хора! Интересувайте се от всичко! Никога не знаеш, кога ще спасиш компанията, закъсала в гората, като запалиш огън, като потърсиш билки или вода, или посока. Както и езиците са много важни! Знаеш ли английски, испански или други езици, ти си свободен и светът е пред теб!

***EG TIMES:** Ако трябваше да направите мюзикъл за един ден в езикова гимназия, как щеше да се казва той?*

***МИЛИЦА:** Мюзикълът ще се казва “Денят, в който интернет спря”. Ще бъде смесица между зомби- апокалипсис и опера, с елементи на паркур и лазене по стени. Музиката ще преминава през много стилове, включително траш метъл и балет върху соло на дудук. Казвам Ви, ще бъде страшно и прекрасно! Вероятно, половината родители ще преместят децата си в санаториум!*

***EG TIMES:** Често влизате в образи, които не се страхуват да изглеждат странни. Какъв съвет бихте дали на гимназистите, които се притесняват да не бъдат „изложени“ или съдени от връстниците си в социалните мрежи?*

***МИЛИЦА:** О, скъпи деца! Искам да знаете, че сте великолепни! Всеки има своите притеснения и комплекси, но те служат за изграждане на личността, учене на нови неща, а не за деградация и унищожение! Злобните коментари, подигравките, заплахите се правят от слабите и комплексирани личности. Още в 4ти клас реших, че като се събираме на парти с други деца, аз първа ще подам ръка и ще се запозная с новите, защото няма никакъв смисъл да чакам някой да ме забележи. Имайте вяра в себе си и самочувствие, защото всеки от вас е ценен и може да стане безценен в бъдеще! Пък и в крайна сметка, животът е, за да се забавляваме и да бъдем щастливи! Не го губете в мрънкане, излишни съмнения и страхове. Те присъстват у всеки от нас и помагат, но не им обръщайте твърде много внимание!*
Като малка аз бях пълничкото дете, което свири на пиано и чете книги, докато ходи. Но, в гимназията вече имахме собствено шоу! А, сега съм егати секси мацката и хората ме обичат! Ако ми видите прическата в 7ми клас, лошо ще ви стане! Хахахаха! Човек може да е всякакъв. Зависи от него и от хората с които работи!

***EG TIMES:** Ако бяхте директор на езикова гимназия за един ден и имахте право на една напълно абсурдна заповед, каква би била тя, за да изгоните скуката от коридорите?*

***МИЛИЦА:** Веднага изготвям програмата за седмицата! Ще се казва “ Една луда седмица с Мица”!*
В понеделник сутринта започваме с доспиване и излежаване до обяд! След това имаме урок по крещене и късане на завеси! За почивка, отиваме на спа процедури. Преди последния час отиваме на шопинг и прически! И след това - дискотека!
Вторник, обаче, отиваме в приют за изоставени животни и ги разхождаме, носим им лакомства и накрая ги взимаме вкъщи!
В сряда правим бой с торти в старчески дом и слушаме истории за смелост, изобретателност и геройства от старите хора! Наскоро ми попадна статия за една жена, която живее до 102 години и се оказва, че на 23 години е била един от най-успешните агенти на британското разузнаване! От старите хора можем много да научим!
В четвъртък си правим кино- вечер плюс скачане с парашут!
В петък отиваме до Малдивите, заедно с деца, които са останали без родители и купонът продължава цели две седмици до другия петък!
В събота се прибираме и всеки има по един нов приятел, брат или сестра и чувството, че светът е чудесен, когато си помагаме и се забавляваме заедно!
В неделя си чистим стаята, а родителите ни се кръстят не вярвайки и викат екзорсист…за всеки случай!

***EG TIMES:** Благодарим Ви за тази доза енергия и за отделеното време! Пожелаваме Ви още много пълни зали, джаз под звездите и безкрайни аплаузи. Бъдете винаги толкова гласовита и вдъхновяваща!*

***МИЛИЦА:** Аз Ви благодаря за интереса и поканата! Ще се радвам да се видим на някой мой концерт, за да крещим с пълно гърло ! Хахахаха!*

Те и ние – защо не се разбираме?

от Калоян Канев, 11.б клас

Някога замисляли ли сте се защо поколенията не се разбират, дори когато говорят за едно и също нещо? Тази тема вълнува изключително много хора, които реално са представители на различните групи и са обект на настоящото изложение. Най-важният критерий при разглеждането на тема от подобен тип е обективността, която ще бъде основен коректив в хода на статията.

Има много фактори, които влияят върху оформянето на бариерите между поколенията. Но първо нека разгледаме какво всъщност представлява тази бариера. Това е невидима преграда, която възпрепятства разбирателството между събеседниците. Интригата се заплита, когато между тях има и възрастова разлика. Тогава можем да говорим за бариера между поколенията.

Нека първо се насочим към технологиите, които поколенията използват. По-възрастните са израснали в зората на технологиите, някои дори са се сблъскали със самото им създаване, като например смартфоните. Те навлизат в масова употреба в началото на XXI век, което за времето си е било истински сблъсък за хората, които ги виждат за първи път. Тези хора са тук и днес, а ние – по-младото поколение – сме родени след това. Това е процес на приспособяване, който възрастните са извървели и към който са привикнали.

От друга страна обаче, все още има различия. Докато възрастните предпочитат да се информират от телевизията, младите все повече научават новините чрез социалните мрежи. Едните предпочитат книги на хартиен носител, другите – аудиокниги. Докато възрастните тепърва преоткриват социалните мрежи като способ за комуникация, младите вече активно се занимават с развитието и използването на изкуствения интелект. Технологиите са бъдещето и този постоянен „ъпгрейд“ принуждава възрастните да се адаптират с по-бързи темпове.

Поколенията мислят различно, защото са получили различен старт в живота си. Докато по-възрастното поколение израства в годините на социализма, младите се раждат в периода на прехода. Безспорно е, че тези условия са коренно различни. Многообразието в наши дни често се възприема с нюанс на неразбирателство от предишното поколение, докато младите познават само своята реалност. Ние не сме били изправени пред дефицит на стоки и услуги, което за тях е било част от ежедневието.

Промяната на ценностите също е важен фактор за комуникацията между поколенията. Преди те са били основани на по-консервативни разбирания, а днес – в по-голямата си част – на умерен либерализъм. Това са различни идеологии, чрез които са възпитани поколенията. Преди водещи са били ценности като стабилна кариера, семейство и достойни старини. Сега акцентът е върху човека като индивидуалност – себеизразяване, личностно развитие, свобода и постоянно доказване. Съвременните млади по-трудно се съобразяват с околните, докато по-възрастните са свикнали да живеят като част от обществото. Днес всеки иска да бъде различен, докато преди се е ценял колективният дух. Мерилото за успех също се е променило – духовното все по-често отстъпва място на материалното и на външното възприятие.

Образованието също е водеща сила във формирането на мисленето. Разликата идва от моделите, които са използвани в различните системи. Преди основен подход е било заучаването чрез авторитет и дисциплина, докато днес се набляга на индивидуалните качества на учениците и интерактивното обучение. Това понякога води до по-малко уважение към авторитетите, което се гледа със съмнение от по-възрастните.

Физическата комуникация също е важна тема. Днес тя не е изчезнала, а просто се е трансформирала. Хората продължават да общуват лице в лице, но използват и дигитални средства като видеовръзки, които позволяват разговори в реално време от разстояние. И според мен това е адаптация, която и по-възрастното поколение успешно приема.

Следващите фактори са психологическите, които също допринасят за различията. Младите са все по-тревожни, живеят по-бързо и често под стрес, докато по-възрастните притежават устойчивост и по-ясно усещане за граници. От друга страна, те понякога имат по-ниска гъвкавост към промени.

В заключение може да се каже, че светът се развива изключително бързо и предлага нови неща всеки ден. Младото поколение усвоява нововъведенията по-бързо, докато по-възрастното има нужда от време за адаптация. Но това не трябва да бъде цената на неразбирателството. Напротив – именно различията ни дават възможност за баланс. Младите могат да се учат от опита на предишните поколения, а те – да възприемат новите практики, за да бъдат в крак с времето.

(МАЛО)ВАЖНАТА РОЛЯ НА ЖЕНАТА В ОБЩЕСТВОТО

от Виктория Шейтанова, 12.а клас

Въпросът каква точно е ролята на жената в обществото е задаван от векове, но сякаш отговорът му остава неизяснен. Дискриминацията на база пол е проблем, чието решение все още не е постигнато, независимо от това, че съществуването му е факт, откакто се помним. Много хора ще кажат, че в нашия модерен свят мъжете и жените разполагат с равни права и получават еднакво отношение. Това далеч не е истината. Съществуват ярки примери, които подкрепят твърдението, че жената е била и продължава да бъде потъпквана от обществото. Тя стои в сянката на мъжа, а в някои части на света животните имат повече права от нея…

Първият пример, който ще изложа в тази статия, е на великата Милева Марич – гениална, но тиха фигура в науката, известна в обществото главно като съпруга на Алберт Айнщайн. Милева Марич е изключително талантлива ученичка по математика и физика, която още в края на XIX век успява да пробие в предимно мъжкото образование. Учи в гимназии в Шабац и Загреб, а по-късно продължава в Цюрих, където постъпва в Политехниката (ETH) – единствената жена в своя курс, в който учи и Алберт Айнщайн. Двамата бързо се сближават и започват съвместна работа. Марич има отлични резултати, дори по-високи от тези на Айнщайн в някои дисциплини, но не успява да се дипломира заради провал на устните изпити. По същото време забременява, което допълнително усложнява положението ѝ. През 1902 г. ражда дъщеря им Лизерл (с неизвестна съдба), а през 1903 г. двамата се женят. По-късно имат двама сина. Съществуват свидетелства, че Милева активно е участвала в научната работа на Айнщайн – изчислявала е, обсъждала е идеи и дори е записвала лекциите му. Въпреки това той е единственият официално признат автор на прочутите си публикации от 1905 г. Двамата с Айнщайн изглеждали като щастливо семейство, но след няколко години бракът им се разпада. Известно време след развода им Алберт Айнщайн сътворява унизителен списък с изисквания към съпругата си, които тя е длъжна да спазва: „Ще се грижи за това дрехите и бельото ми да се поддържат в ред; да ми се сервират три редовни хранения на ден в стаята ми. Ще се откаже от всички лични отношения с мен, освен когато те са необходими за поддържане на обществена изява. Няма да очаква никаква обич от мен… Трябва да напусне спалнята или кабинета ми веднага, без да протестира, когато я помоля.“

Още един ярък пример за омаловажаването на жената и нейните постижения е този на Зелда Фицджералд. Дълго време възприемана единствено като съпруга и муза на Ф. Скот Фицджералд, съвременните изследвания разкриват, че ролята ѝ е много по-значима. Тя е представител на „флапър“ поколението – жени, които се противопоставят на обществените ограничения и търсят свобода в изразяването и начина си на живот. Още в началото на връзката им Зелда се превръща във вдъхновение за творчеството на Скот, но тя не е просто муза. Части от нейните лични дневници и писма са използвани директно в негови произведения, включително във „Великият Гетсби“, без тя да бъде посочена като техен автор. Когато започва да се утвърждава като самостоятелен автор, това поражда проблеми в брака им. Амбициите на писателката се сблъскват с желанието за контрол и ревността на Скот. Въпреки това тя успява да напише романа „Save Me the Waltz“, в който пресъздава собствения си живот и вътрешни борби. Процесът на публикуване обаче е белязан от намеса на съпруга ѝ, който настоява за промени, тъй като възнамерява да използва същия материал в свои творби. Животът на Зелда постепенно е помрачен от психични кризи и дълги престои в клиники, но тя продължава творческата си дейност. Днес образът ѝ започва да се възприема не като второстепенна фигура, а като самостоятелен глас – жена творец, чиито идеи и талант дълго време са били подценявани и присвоявани.

След тези примери все още ще има хора, които ще си позволят да коментират, че това са ситуации от миналото и днес жените не живеят в „сянка“. Тъй като е редно да бъдем обективни – на много места по света това е истина. Жените заемат челни позиции в изкуството и науката и са пълноценна част от обществото. За огромно съжаление обаче, ситуацията далеч не е такава навсякъде.

Нека разгледаме ужаса, в който се налага да съществуват жените в Афганистан след завръщането на талибаните на власт. Постепенно наложените ограничения достигат своя връх с новите закони, които строго контролират ежедневието им и ги лишават от основни човешки права. Сред най-сериозните и абсурдни забрани са тези, според които жените нямат право да излизат без мъж придружител, да говорят високо или да се показват на обществени места без пълно покривало.

Освен това те са лишени от достъп до образование и много професии, което ги изключва почти напълно от обществения живот. Контролът се осъществява от така наречената морална полиция, която има правото да наказва без съдебен процес. Това е живот, изпълнен със страх и несигурност, който жените са принудени да прекарват в пълно подчинение и изолация. В резултат жените в Афганистан губят не само правата си, но и възможността да участват активно в социума, като гласът им постепенно бива заглушен.

От представената информация става ясно, че корените на проблема с дискриминацията по полов признак са изключително дълбоки. Този проблем все още не е изкоренен и последствията, които носи след себе си, са катастрофални.

Призовавам всеки човек да не подминава на пръв поглед незначителните прояви на това явление, с които се сблъскваме в ежедневието, а да си спомня за тези примери.

В резултат на притеснителните разкрития остава единствено да си зададем въпроса не как и защо съществува този проблем, а докога ще бъде така?

The Role of Young Men in Creating a Safer World for Women

от Александър Борисов, 12.а

Nowadays, the world is becoming more diverse every day. Many aspects of our lives are changing, and one of the most significant shifts is the focus on gender inequality. Women have been suppressed for centuries, lacking both freedom and opportunities. This systemic prejudice has created unfairness in the world for a long time. Unfortunately, it did not just strip them of professional opportunities, such as specific job positions, or create a wage gap; it also compromised some of their basic human rights. Thankfully, this is becoming less common in the modern age, even though it can still be observed in certain places around the globe. Feminist movements have been active for several decades now, working toward a fairer and safer world for women. Nonetheless, many women still suffer from unfairness, harassment, and aggression today.

This must be eliminated, as no one's life is less valuable than another's. With the influence of social media and the voices of young people, this issue can be tackled effectively. Many members of older generations still believe that women should stay at home and obey their husbands, which is simply not true. Everyone should have the same opportunities to do whatever they want with their lives.

It is the role of young men to help erase that outdated thinking and create a safer, fairer world. They must promote equality between genders, and it is imperative to eradicate any form of aggression and harassment toward women. Young men must understand that they are the key to making this change. They should learn how to be respectful and thoughtful toward their female friends and colleagues.

Many women have had unpleasant experiences with classmates or associates due to catcalling, pushiness, or even being followed and threatened. This is completely unacceptable. Young men must not only refrain from such actions but also try to correct others who engage in them. Everyone has the right to refuse, and women—like everyone else on Earth—must not be pressured to agree to anything against their will.

Domestic violence and public attacks are crimes that must be eliminated from our society. Social media posts, videos, and podcasts should educate the public on these issues, as many people still do not believe such problems exist today. By engaging with this content, young men will become more aware of global realities and help protect women from absurdity and unfairness.

Women deserve to feel comfortable walking alone through the streets and should not fear taking a train or a bus. Simple acts, such as crossing to the other side of the street late at night to avoid causing alarm, or intervening when someone is being harassed, should become the norm for our peers. Furthermore, talking to male friends about this and correcting their behavior if they are being disrespectful is vital to promoting lasting change.

Small actions matter, as even seemingly minor things can provoke discomfort and worry among women. With the help of social media and individual initiative, young men can make a huge difference. Ultimately, half of the population will feel the benefits and be thankful for a more just world.

Sprachinterferenz Warum beim Sprachenlernen Verwechslungen normal sind

от Никола Петров, 10.в клас

Stellen Sie sich vor: Sie sind im Unterricht oder im Urlaub und möchten eine einfache Frage auf Englisch stellen. Plötzlich sagen Sie aber ein Wort in der Sprache, die Sie gerade erlernen, z. B. Deutsch. Sie stoppen und denken: „Warum passiert das?“. Viele Schüler kennen diese Situation und fühlen sich unsicher. Doch das ist ganz normal. Es zeigt, wie aktiv unser Gehirn arbeitet.

Wissenschaftler haben dafür eine Erklärung. Der Forscher Albert Costa von der Universitat Pompeu Fabra in Barcelona sagt, dass alle Sprachen in unserem Kopf gleichzeitig aktiv sind. Wenn wir sprechen, muss das Gehirn die anderen Sprachen „ausschalten“. Das nennt man „Kontrolle“. Diese Arbeit kostet viel Energie.

Auch Professor David Green vom University College London erklärt, dass diese Kontrolle manchmal schwächer wird. Das passiert oft, wenn wir müde sind, Stress haben oder uns sehr stark konzentrieren müssen. Dann kann ein Wort aus einer anderen Sprache in den Satz kommen.

Warum mischen wir unsere Muttersprache seltener? Die Muttersprache ist sehr fest in unserem Kopf verankert. Fremdsprachen wie Englisch und Deutsch sind neuer und werden oft zusammen gespeichert. Deshalb kann es passieren, dass sie sich vermischen. Das erklären die Fachleute mit dem Begriff Sprachinterferenz. Damit bezeichnet man in der Sprachwissenschaft die Übertragung muttersprachlicher Strukturen auf Strukturen einer Fremdsprache und umgekehrt.

Was können wir gegen diese Verwirrung tun? Es hilft, vor dem Unterricht etwas in der Zielsprache zu hören oder zu lesen. Auch Pauses sind wichtig. Wenn wir entspannt sind, funktioniert unser Gehirn besser.

Andererseits werden wir selbst besser, indem wir Fehler machen. Fehler sind normal. Wenn wir Sprachen mischen, zeigt das, dass wir mehrere Sprachen können. Mit der Zeit wird alles leichter. Übung macht den Meister.

Las 5 series españolas más populares en Netflix

от Александра Василева и Петя Васева 12.а клас

Hoy en día, las series de España son famosas en todo el mundo. Gracias a Netflix, podemos ver historias increíbles desde nuestro sofá. Si quieres practicar tu español y divertirte, aquí tienes las 5 series más populares:

1. La Casa de Papel

Es la serie española más exitosa, convertida en una de las mayores ficciones sobre atracos jamás vistas. Cuenta con 41 episodios distribuidos en cinco temporadas. Narra el espectacular asalto llevado a cabo por una banda de atracadores que adoptan nombres de ciudades como Tokio, Berlín o Denver, y que irrumpen en la Fábrica Nacional de Moneda y Timbre y en el Banco de España.
Es una serie llena de acción y emoción, marcada por el caos interno, los romances y la constante tensión frente a la policía. Además, su canción emblemática, Bella Ciao, se convirtió en un éxito global.

2. Élite

Esta serie es perfecta para los estudiantes. Tiene ocho temporadas, con ocho episodios cada una. La historia transcurre en Las Encinas, un colegio privado muy exclusivo. La trama comienza cuando tres estudiantes humildes reciben una beca para estudiar allí, lo que provoca un choque de clases sociales que desemboca en misteriosos asesinatos, mentiras y romances intensos en cada temporada. ¡Es muy adictiva!

3. Las Chicas del Cable

Si te gusta la historia, esta es tu serie. Cuenta con cinco temporadas y un total de 42 episodios. Ambientada en el Madrid de los años veinte del siglo pasado, narra la vida de cuatro mujeres (Lidia, Carlota, Marga y Ángeles) que trabajan en la compañía nacional de teléfonos. Es una historia sobre la amistad, el trabajo y la lucha por los derechos de la mujer en una sociedad patriarcal.

4. Entrevías

Es una serie de suspense más moderna. Consta de cuatro temporadas y 32 episodios. El protagonista es Tirso, un exmilitar que vive en un barrio peligroso llamado Entrevías e intenta proteger a su nieta Irene después de que se vea envuelta en el mundo del narcotráfico. La trama destaca por el enfrentamiento de Tirso con delincuentes locales y con un policía corrupto. Es una serie llena de tensión y realismo.

5. Paquita Salas

Si prefieres reírte, tienes que ver a Paquita. Ella es una representante de actores de los años 90 que busca el éxito en el mundo moderno. Es una comedia muy divertida, con mucha cultura española y personajes muy graciosos. Consta de 16 episodios distribuidos en tres temporadas.

Paris l'été:
5 expériences insolites pour vibrer comme un local 2026

от Адриана Крумова и Дария Благоева, 9.в клас

L'été parisien ne se résume pas à la Tour Eiffel et aux macarons. Si vous voulez un séjour vraiment inoubliable, osez sortir des sentiers battus. Voici comment vivre Paris comme un initié.

1. La baignade secrète : le canal de l'Ourcq Oubliez Paris Plages et ses berges bondées.

Les vrais Parisiens filent vers le canal de l'Ourcq, dans le 19e arrondissement. Aux alentours du Parc de la Villette, des bassins naturels et frais s'ouvrent à la baignade. L'ambiance est décontractée, électro-pop le week-end, et vous pouvez louer des pédalos ou des canoës. Finissez la journée au MK2 Quai de Loire pour un cinéma en plein air sur ses péniches.

2. Un pique-nique sous les radars – Square Maurice Gardette

Le Champ-de-Mars ? Trop de monde. Le jardin du Luxembourg ? Très chic mais saturé. Rendez-vous au Square Maurice Gardette (11e arrondissement). C'est le jardin secret des bobos parisiens : pelouse immense, cerisiers du Japon et surtout… des tables de ping-pong toujours disputées. L'été, l'herbe est jonchée de couvertures ; les rires des enfants et les discussions entre voisins créent une douce cacophonie. Le vrai Paris populaire.

3. Les rooftops cachés : grimpez au sommet du Printemps ou du Centre Pompidou

Tout le monde connaît l'hôtel Molitor ou le Perchoir. Mais deux adresses offrent une vue époustouflante gratuitement :
Le toit du magasin Printemps Haussmann (9e arrondissement) : accès libre. Une vue à 360° sur les monuments, avec un petit bar. Arrivez au coucher du soleil pour voir la ville changer de couleur.
Le Georges – Centre Pompidou (4e arrondissement) : certes, le restaurant est cher, mais l'ascenseur extérieur jusqu'au 6e étage est accessible à tous. Dirigez-vous vers la terrasse panoramique qui entoure les tuyaux colorés. C'est l'un des meilleurs spots pour observer les toits de zinc parisiens.

4. Le festival des jardins éphémères : la nuit, les parcs s'animent

Cet été 2026, profitez de l'héritage des JO avec le festival « Paris côté jardins ». Chaque nuit, du 10 juillet au 15 août, des parcs comme le Parc Montsouris ou le Parc de Bercy se transforment. Au programme : installations lumineuses monumentales, DJ sets au pied des arbres centenaires et projections de films cultes. Une ambiance mystique et électrisante à ne manquer sous aucun prétexte.

5. La guinguette fluviale ultime : la Guinguette Pirate

Elle change d'emplacement chaque été, mais cherchez la Guinguette Pirate sur les quais de Seine ou sur le canal Saint-Martin (généralement entre le 4e et le 12e arrondissement). C'est un bateau amarré qui devient un bar à tapas avec des transats presque dans l'eau. Le must : ses concerts de jazz manouche au coucher du soleil. Les Parisiens y viennent à vélo, en short, et repartent en dansant.

Petit conseil :

L'été à Paris, ne planifiez rien de trop rigide. Le charme est dans la flânerie. Montez dans un bus (pas le métro !), descendez à un arrêt inconnu et laissez la ville vous surprendre. Et surtout, gardez toujours un K-way dans votre sac : un orage d'été dure 20 minutes, mais il est toujours spectaculaire.

Alors, prêt à voir Paris autrement ?

Nineteen Years and One Day

разказ от Йоан Христов, 12.а клас

Rory doesn't forgive and forget easily. Today marked the one-year anniversary of Rory and her former best friend's fallout. Coincidentally enough, it also happened to be the day they were both born, nineteen years ago.

From toddlers to adults, Samantha and Rory had been inseparable. That would have remained true if not for November 3, 2022. Now, the only things they still have in common are their shared birthday and their memories.
The time was 7 PM. Samantha and Rory were listening to the birthday playlist they had carefully crafted together as they got ready for their joint celebration. "August" by Taylor Swift wafted out of the speakers in Rory's bedroom. Scattered over the queen-sized bed lay a wide selection of dresses along with various makeup products.

"This one?" Samantha spun earnestly, the velvet sheath dress hugging her frame gorgeously. Her blonde curls bounced carelessly but flawlessly, flowing down to her shoulders. A priceless grin crinkled the corners of her mouth. She always looked radiant, but Rory couldn’t fathom how that specific color made her features pop so much more.

"Speechless," Rory replied in awe. She had gone for a safer pick—a black gown with a white ribbon tied at the back. It suited her personality immaculately: dark, with a twinge of sweetness every once in a while. That was around others, of course; her "angel side" was reserved for Samantha only.

"Pass me my glasses," Rory said to Sam. Once she had put them on and her vision had adjusted, Rory marveled at her own reflection, content with how the dress fit. Her lips twisted into a soft smile. She plopped back onto the bed, eager to conclude her look with some mascara.

As Rory was adding the final touches, Samantha grabbed her by the hand, pulling her up. Rory giggled as she was pulled by the waist into a photo. It was a beautiful photograph, showcasing their raw, uncontained excitement and youthful features—Samantha had a show-stopping smile, while Rory leaned her head on Sam’s shoulder, a genuine, tight-lipped smile plastered on her face. Rory’s phone buzzed seconds later.

You have received a photo from sammy :))

The rain pattered softly on the metal roof as they set out for what was meant to be a memorable night out. And it was—just not in the way they’d anticipated.

After arriving at the club and finding a table, Rory went to order drinks for them. While Rory was at the bar, Samantha was approached by a group of people who looked to be around their age, possibly slightly older. She fell into conversation with them, and it turned out they had good banter. Rory returned unsuspecting, met with a bunch of unfamiliar faces. She handed Samantha her cocktail in confusion. They were introduced, but it seemed the group was only interested in conversing with Samantha, wanting to learn more solely about her. Rory tried to join the talk, though unsuccessfully. All she got all night were poorly disguised dirty looks and snide comments.

Samantha, however, seemed to be on cloud nine. She exchanged numbers, downed drinks one after the other, and danced carefree—all while Rory felt like an outcast on her own birthday. Had it been her fault for not "having fun"?

That had only been the start of the collapse. Over the following weeks, Samantha started acting unusual. She'd cancel plans out of the blue, make excuses not to hang out, and decline calls without ever returning them. She kept insisting, however, that Rory was still "her person" and that would never change. Her demeanor simply did not align with her words.

Eventually, Rory cut her off over a text, pouring her entire heart into it—a bittersweet, half-passive, half-aggressive layout of her feelings. It was hard at first. Losing her closest friend meant having no one to confide in as she once had with Sam.

What she got in response was even more jarring. Samantha called her immature and a "bad friend" for not being able to be happy for her, accusing her of jealousy. But how could Rory be happy about the very thing that undermined their relationship? The only thing she thought would last a lifetime.

Now, a year later, on their shared birthday, the two are in completely different environments. They had moved elsewhere to begin their adult lives. Rory is pursuing her studies in IT at university, while Samantha works as a barista. Unbeknownst to them, they live on opposite sides of the same city.

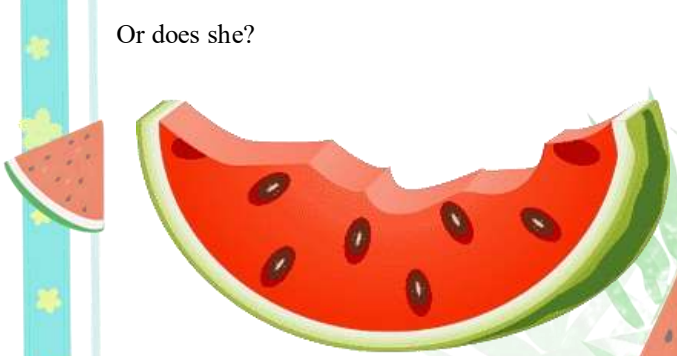
As Samantha gets ready for a night shift to earn some extra money, Rory is preparing for the night of her life, surrounded by new friends.

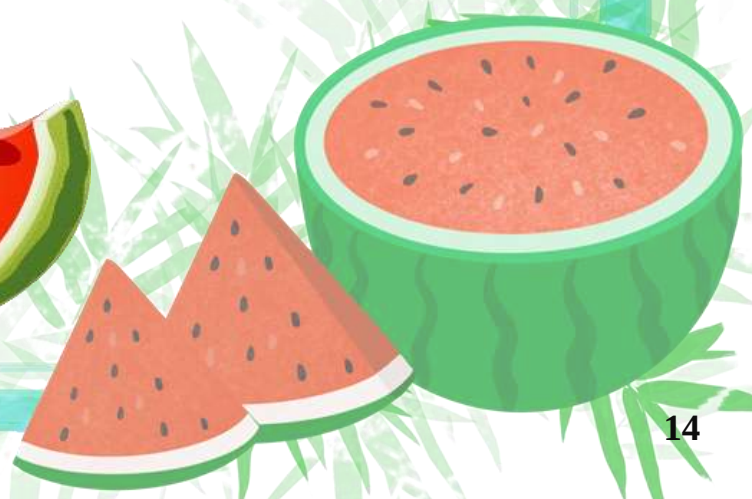
Rory is trying out outfits as her friends impatiently wait to give their honest opinions. She walks out in a confident but playful manner, wearing a crimson red sheath dress. She struts with grace, pretending she's on a catwalk, finishing with a spin. Her friends exclaim in awe, but as she inspects herself in the mirror, her smile falters. Memories flash through her mind.

The dress looks nearly identical to Samantha's from a year ago. She bites back the dam of tears. Without further ado, Rory storms off in frustration, slamming the door shut and leaving her friends behind in a haze of perplexity.

She crouches down, bringing her knees to her chest as she leans against the doorframe of her bedroom. A lump forms in her throat—a "court of thorns and roses" squeezing it. Recurring thoughts haunt her: What if she had pushed her words down that day? Would time have mended their relationship? Would she have been spending today with her childhood best friend? A tear slips down her flushed cheek. The salty sensation is reminiscent of guilt, though she tells herself she doesn't share that feeling.

Or does she?

With a shuddering exhale, Rory picks herself up from the cold wooden floor and wipes the stray droplet, careful not to smudge her foundation. She takes a deep breath, reminding herself that today is a special day. She wouldn't let the past ruin it. Not on her birthday.

Rory eyes the rest of her outfit options until her gaze lands on a specific dress. Deep down, she knows no other option compares. She quickly slips into the silky material, a sense of warmth instantly surrounding her. Her eyes shimmer softly as she soaks in her reflection. The cloth hugs her figure flawlessly; the royal blue emanates elegance. The dress had been her mother's, and in that moment, she could swear she looked exactly like her. She could feel her presence, filling her with reassurance. With renewed confidence, Rory emerges from her bedroom.

The living room, once lively and buzzing with chatter, was now swallowed in darkness. A feeling of worry washed over Rory. She took a timid step into the silence.

"Guys?"

"Happy birthday, Rory!" Cheers and screams erupted as her friend Eva walked in carrying a three-story vanilla cake. Carefully planted strawberries lined each layer, and at the top sat a group photo of all of them. It was rare for Rory to show vulnerability, but in that moment, she felt on top of the world.

"Ugh, I'm such an ugly crier," Rory joked, making the group burst into chuckles. She wiped her eyes and put her glasses down. "Thank you so much. I love each and every one of you."

The mood was set, and soon their cheers echoed down the narrow city streets. The streetlights were yellow and dim, casting a mysterious glow over the cobblestones. Their stroll suddenly came to a halt as Michelle announced she had to use the restroom. Since the club was still a long way off, the group decided to take a short break. Michelle disappeared into a seemingly cozy coffee shop with pastel green walls.
As her friends talked about sports, Rory disengaged and turned to the window of the shop. Small round spruce tables lined the floor, accompanied by comfortable-looking chairs with velvet pillows. On each table sat a small, circular white tablecloth—they reminded her of her Balkan grandmother's house. It brought back the scent of home-cooked food and the smell of chimney fumes.

At the counter, she noticed a blonde girl dressed in a forest green apron. The girl suddenly began tentatively raising her hand—a half-wave? Rory squinted, but before she could react, Michelle pushed the door open, the familiar chime of the bell pulling Rory out of her thoughts.

"Let's go," Michelle urged, leading the way.

Rory took a final glance at the girl in the apron before Michelle interlocked their arms and led her away. As they walked further into the city, the image of the coffee shop became a fading memory lost in the noise of the night.

Years pass with no sign from either side. Rory graduates and works for a high-tech company remotely, traveling the world but never settling. Samantha quits her job after two years to pursue a career in music, financially supported by her boyfriend, whose child she is now pregnant with.

Rory still occasionally plays the playlist they made years ago. Her favorite photo is still the last one Sam sent—the one from their final shared birthday, right before everything went south. On some nights, she wonders where they would be if they had ever reconciled. She doesn't miss what Samantha turned into; she misses the "old" her.

Samantha, meanwhile, wishes she had been a better friend. She knows she betrayed their friendship for ephemeral happiness. Some nights she can't sleep, overwhelmed by the guilt gnawing at her. To Sam's mind, Rory deserves an apology, but she believes the kindest thing she can do is stay out of Rory's life. She is certain Rory despises her, and she feels Rory is right to do so.

Samantha was too much of a coward to "face the music," and Rory was too stubborn to reach back. So, the silence persists. The sound of the playlist will eventually fade into a distant echo. The photographs will be stored away. The only tether that remains are the memories—a bittersweet junction that is constantly reeling, but no longer a tangible feeling.

En el campo

от Александър Борисов 12.а клас

Allá lejos de la ciudad,
en un pueblo que pocos conocen;

Allá donde nuestros queridos abuelos
vivieron y echaron las raíces de nuestra historia;

Allá donde nos despertábamos al amanecer por el canto ameno de los pájaros;
Allá donde de niños corríamos despreocupados por los campos infinitos;

Allá donde la brisa suave del viento nos acariciaba, y el brillo alucinante del sol nos abrazaba;
Allá donde el río nos borraba los pasos de las travesuras, y el bosque nos guardaba los secretos;

Allá donde transcurrió nuestra infancia entre risas y sueños, amor, felicidad y amistad.

¡Ay, qué añoranza me evocan esos recuerdos! Y me entran ganas de volver allá …
No a otro lugar, sino
allá a la tierra de mis abuelos.

**Стихотворението на Александър спечели първо място във втора възрастова група (11.–12. клас) на Националния конкурс за проза и поезия на испански език, организиран от Отдел „Образование" към Посолството на Испания в България,*

Пламнали камеи

от АннаЛивадийска, 11.в клас

Как светло лятото в кръвта ни диша,
как слънце ляга върху младостта!
Денят с усмивка нежно се разниша,
разтворен в огнени листа.

Златен час- невинен, изумруден,
по устните ни тръпнещ като грях,
ти, блян ефирен, див, почти безумен,
изписан с допир, с дъх и смях.

Очите- пламнали камеи,
изгрели в утро, пълно с аромат,
а в погледа- високи ветрове и
нечия песен, вечно свят.

Какво сме ние? Сенки, птици, вятър,
и капки злато в изгревен кристал,
разплакани от сладост, но богати със
свят, без болка и печал.

И нека в нощите, сред късни лилии,
когато светят сънища в пръстта,
да помним как сияе като мида
в ръцете ни самата младостта.

Езерен зной

от Анна Ливадисйка, 11.в клас

Под кипарисовата сянка- златна, глуха,
където слънцето не пее, а мълчи,
аз коленича, в дланта си нося тиха
невидима следа от твоите очи.

И завистта ми кротка, свята, гробна,
е към пръстта, що устните ти пие,
към червея, превърнал се в любовна
нишка между тебе… и самия мрак, що
крие.

Земята те обгръща като риза,
по-нежна и от моята тъга,
във всяка капка влага се пронизва
безкрайността на нашата съдба.

Дори след смъртта, аз не умирам,
превръщам се в шепот над пръстта,
а почвата, любовно ме приема-
една сълза, една черупка, тъмнина…

Но някъде отвъд полето,
където спят небесните вълни,
езеро дълбоко крие светло
отражение от твойте тишини.

Там сянката ти ляга сред водата,
и аз протягам ръцете като клон
вкопнял се в синевата и душата
ти милва моята, без телесен фон.

Езерото е поглед без зеница,
гроб, в който има златен дъб,
то не поглъща- само пази,
като любов, потънала във вечен млък.

И ако времето ме разруши напълно,
ще се превърна в дъното му тихо,
ще чакам там, с всичко неизказано,
докато в пръст и светлина се слеем ние.

Ще бъда бряг, ще бъдеш вятър,
ще бъдем двама в един покой.
Ще пием мрак с устни бавни,
ще пеем с езерния зной.

И няма да ни видят, няма
да ни нарекат живи, но дори
смъртта не може да угаси пламъка
на това, което в коренитe ти гори.

Наръчник за оцеляване след 12. клас

от Кирил Шопкински, 12.а клас

Сутрешното събуждане

Как да станеш сутрин, без да си казваш „още 5 минути до звънеца“
Настройваш си аларма… и втора… и трета. Разликата е, че вече никой, освен бъдещето ти, не те гони за закъснение.

Ориентация във времето

Как да разбереш кой ден е, когато нямаш разписание
Проверяваш дали имаш мотивация. Ако имаш, вероятно е понеделник.

Храненето

Как да ядеш, без голямото междучасие да те спасява
Откриваш, че храненето вече е стратегическа операция, а не състезание за 20 минути.

Новата свобода

Как да оцелееш без „Госпожо, може ли до тоалетна?“
Има една древна традиция, която се предава от поколение на поколение след завършване на училище: можеш да отидеш до тоалетна, без да питаш. Свободата е странна, нали?

Социални умения

Как да водиш разговор, без да започва с „Колко точки са за три?“
Темата се сменя на „Колко пари трябват за наема?“.

Липсата на наставник

Как да се ориентираш в живота без класен ръководител
Тичаш уверено и се блъскаш във всяка стена. Грешка след грешка – ще се оправиш.

Академичният шок

Как да приемеш, че „контролното“ вече се казва „изпит“
Свикваш. Просто има повече материал, по-малко сън и същото отчаяние.

Технологична помощ

Как да оцелееш без ChatGPT
Пробвай DeepSeek.

Личната отговорност

Как да си носиш отговорността (без да я преписваш)
Разбираш, че в живота можеш да препишеш единствено от грешките си.

Крайните срокове

Как да оцелееш без учителката по английски да те подсеща за проекта
Усещаш строгата разлика – сроковете вече не напомнят, а наказват.

Почивката

Как да не се стресираш, когато няма „ваканция след две седмици“
Започваш да гледаш на всеки миг тишина като на ваканция.

Ролята на възрастен

Как да свикнеш с мисълта, че вече ти си „големият“
Като всички останали: действаш като отговорен човек, а не като някой, който разбира какво точно се случва.

Приятелствата след училище

Как да пазиш връзка без ежедневните срещи:
Истинските приятелства може да започват в училище, но се поддържат извън него. (А и Instagram за какво е иначе?)

Как да не забравиш хората, с които си делил един чин:
През няколко месеца пращаш едно „Трябва да се видим“ и не се доразбирате, както винаги. (Алтернативно: искаш заем, който не връщаш – така винаги ще си мислят за теб.)

Как да говориш с учителите, когато вече не са ти учители:
С уважение… и леко облекчение, че няма да те изпитват.

Новият ритъм

Как да приемеш, че животът няма звънец за начало и край на часа
Правиш си собствени, само гледаш да не ги игнорираш.

Как да си поставяш цели без някой да ги пише на дъската
Пишеш си ги сам и нямаш на кого да се обясняваш, ако не си ги изпълнил.

Как да оцелееш без бележки за неизвинени отсъствия
Слагаш термометъра в чай и пращаш снимка на шефа.

Последен звънец - последни думи

Мира Кирилова, 12.а клас

С три думи опиши училището си: *Хаос с правила и забава.*
Най-ценният урок, който научи:
Да не оставям нещата, които трябва да свърша, за последния момент (но все още го правя).
Кое ще ти липсва най-много:
Хаотичните часове по волейбол, пилето с къри от магазин „Сити“ и чувствата, които изпитва един тийнейджър, когато започне новата учебна година в гимназията.
Кой човек от класа ти повлия най-много: *Тези, които бяха себе си през изминалите 5 години.*
Съжалявам, че не… *се включих в повече инициативи на училището.*
Гордея се, че… *макар и да нямах абсолютно никакви знания по английски език в 8. клас, се научих да го говоря свободно и завързах трайни приятелства с чужденци.*
Кой беше „душата на компанията“? *Всеки път беше различен, но най-вече този, който се е наспал преди училище.*
Любима фраза на учител:
„Така направи и на матурата!“
Напиши кратко послание към класа си:
Скъпи клас, нашето време заедно беше като експеримент - понякога не знаехме какво правим, но резултатът винаги беше обсипан със смях. Не забравяйте да запазите младежкия дух в себе си и да продължавате да се смеете на всички по пътя.
Напиши кратко послание към учителите си:
Драги учители, моето послание е същото, което отправих към моя клас, а именно да поддържате младежкия си дух.

Денита Славева, 12.б клас

С три думи опиши училището си: *Различно, интересно, иновативно.*
Най-ценният урок, който научи: *Променяме се постоянно, но винаги трябва да останем верни на себе си и на сърцето си.*
Кое ще ти липсва най-много: *Моментите, в които всички бяхме едно цяло.*
Кой човек от класа ти повлия най-много: *Определено моята класна и всички неща, които съм научила от нея.*
Съжалявам, че не… *приемах всичко толкова насериозно и не си позволих просто да изживея този миг, който неусетно вече е към своя край.*
Гордея се, че… *бях част от това училище във всеки един аспект.*
Кой беше „душата на компанията“? *Сложен въпрос. В компанията ни не сме имали „роли“ - всеки е бил забавен и е заемал мястото на душа на компанията, просто в различен момент.*
Любима фраза на учител: *„В живота има йерархия, но не очаквайте вие да сте на върха ѝ. Бъдете себе си и ще стигнете там, където трябва.“*
Напиши кратко послание към класа си: *Никога не сме се харесвали прекалено, но смея да кажа, че беше достатъчно. За всеки от вас имам нещо отличително в съзнанието си и съм щастлива за моментите, които сме имали заедно. Изпаснахме, без дори да разберем, и го направихме заедно.*
Напиши кратко послание към учителите си: *Честно, не ни разбирахте, но се интересувахте - това беше достатъчно. Дадохте ни толкова, колкото успяхте и колкото ние си позволихме да вземем. Продължавайте, делото ви е значимо, важно, запомнено, оценено!*

Юлияна Мацеева, 12.в

С три думи опиши училището си: *Шумно, спомен, рутина.*

Най-ценният урок, който научи: *Не предавай себе си!*

Кое ще ти липсва най-много: *Хората, които оставиха своя отпечатък в сърцето ми!*

Кой човек от класа ти повлия най-много: *Всеки един човек ме научи на нещо!*

Съжалявам, че не…
показах себе си!

Гордея се, че… *въпреки трудностите устояхме до края.*

Кой беше „душата на компанията“? *Всеки имаше своя цвят, с който изразяваше себе си!*

Любима фраза на учител:
„Мобилизирайте се!“

Напиши кратко послание към класа си: *Следвайте сърцето си, следвайте мечтите си и останете естествени и добри хора!*

Напиши кратко послание към учителите си: *Нека силата бъде с вас, защото идват много като нас.*

Фотограф: Виктория Георгиева, випуск 2025